

Vadállatok – közelről

Látogatás az Állatkertben

Mindenütt komoly-zöld színek keverve vidám sárgákkal, élénk pirosakkal, bágyadt lilákkal. A fák lombkoronái mintegy keretként ölelik körül a hatalmas parkot. Mennyi érdekesség, mennyi látni-

búskomor, ha szétválasztják őket. Már 25 éve élnek együtt, szép, harmonikus házasságban. Nem törődnek vele, hogy esetleg szentimentalizmussal vádolják meg őket: este úgy alszanak el, hogy egymás vál-

godik az állatállomány. Már építik a különleges méretű lakóházat. Orrszarvút egyelőre nem vásárol az állatkert, vételára 100 ezer svájci frank körül van.

Az állatkert legrégebbi lakó-

Bölcs nyugalommal tekint a nagyvilágba — pontosabban az érdeklődő gyerekekre az elefánt

„Szervusz kisfiú, csak nem félsz tőlem?” — kérdezi Pimpi, az állatkert, népszerű csimpánza

való! A gyerekek nagyfigurás meséskönyvei elevenednek meg itt...

Az állatkertet sok kis Piroska, Karszi, Zsuzska és Zoli látogatja, kerekretágult szemmel bámulják, mustrálgatják a hatalmas vadakat, a szelíd őzikéket, a tavon úszó hattyúkat. Legizgalmasabb mégis a vadállatok „házatája”. Harminc nagyragadozó él a Budapesti Állatkertben. Tigrisek, oroszánok, kegyet-

lára hajtják a fejüket. Tigris idill!

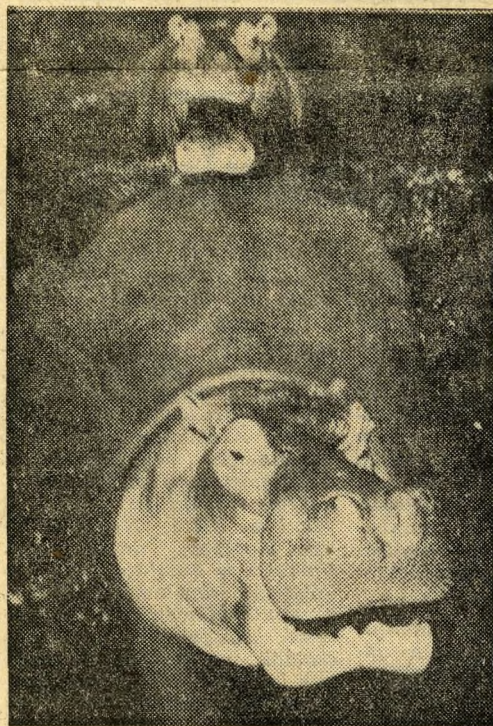
S vajon Néró, a rettenthetetlen oroszán, az állatok koronázatlan királya, egyébként már az állatkertben született, valóban olyan bátor-e? Mesélik, hogy egyszer szállítás közben kinyílt a pórázának a zárja, s egyszer csak oroszán őfelsége szabadon találta magát. Ettől aztán a hős szíve úgy összeszorult, hogy gyorsan sarkonfordult és visszaodal-

ja Kincsem, a víziló. Valóban kincset ér, mert sok kis csemetéjével 1931 óta búsan

visszafizette már a vételárát.

Első számú kedvencei a gyerekek. Városligeti rezidenciáján annyira növényevővé vált; hogy egyszer valaki zsiros kenyeret dobott neki, s rögtön elrontotta a gyomrát...

S végül, komolyra fordítva

„Kincsem” a legrégebbi lakó. Az újszülött víziló-bébi viszont alig egy hónapos, kitűnően érzi magát, és túljutott már az mázsán

Mackófürdő az állatvödében. A kánikulában jólesik a hűs víz nekik is

Kép és szöveg: Regös István

len tekintetű és vérszomjas párducok. Sokáig azt hitték, hogy a dzsungelnek e félelmetes vadjai rabságban elpusztulnak, nem szaporodnak.

Megdől ez a feltevés,

nálunk is évről évre kicsikkel ajándékozzák meg a kertet a vadállatok. Példás családi életet élnek. Az állatkerti Szunda tigrispár például szinte

gott régi barlangjába; ott megszépenve, türelmesen várta az ápolóját. Hiába, olyan távol él már a vadontól, a vadászattól, amely eltér a napi megszokott életrendjétől, megzavarja a nyugalmát.

Kiváló étvágyukat napi hét kiló friss lóhússal elégítik ki. Etetéskor aztán zeng a park, mert a bömbölésük azért csak félelmetes...

Rövidesen zsiráffel gazda-

a szót. Legyünk sokkal emberesebbek mi, a látogatók! Ne fordulhassanak elő többé olyan esetek, hogy gombfetéssel etetik meg a kis állatokat az óvodában, hogy a bedobált tükörcserepek elvágják a majmok torkát, hogy nylonzacskót dobjanak be az elefántnak. Ha látunk ilyet, ne hagyjuk. Hiszen az állatkert — a gyerekeinké, mindannyiunké.